

STÚDIÓK

Alakulás: 1986.

Helye: Városi Tanács, Kossuth tér 1.
A szerkesztőség vezetője Királyhegyi Ottilia
A VTV vezetője Szoboszlai Zsolt

Petőfi Művelődési Központ

1986 őszen átköltözik a PMK emeleti részébe a műszaki részleg, a stúdió. Ekkor már a saját felszerelését viszi magával, mely szintén U-matic típusú.

Kollektív Műterem

1987 őszen a művésztelep
Kohán György u. 2. szám alatti
Kollektív Műtermébe költözik.

Hódtó u. 4. szám

1988-ban a Hódtó u. 4. szám alatti tízemeletes ház 10. emeletére költözik, míg a szerkesztőség a vároháza emeleti termébe.

Ady Endre u. 14.

1990 szeptemberében a szerkesztőség és stúdió a volt munkásság felújított épület emeleti részébe költözik.
(A földszinten a Vendéglátóipari Szakközépiskola kapott helyet.)

MŰSORSTRUKTÚRA

Kezdetben nem volt élő adás. 1990-ig a kábeltelevízió hatezer háztartás számára tette lehetővé a helyi televízió műsorának vételét. A József Attila Áltanános Iskola aulájában hétfőnként nézhatték a kábel tv-vel nem rendelkező érdeklődők az adást, melyet egy hét múlva ismételt meg.

1990-től megindul a szórt adás, a város egész területén lehet nézni a Vásárhelyi Televízió adásait, sőt a környező településeknek is biztosított a vételi lehetőség. A jól megalapozott szakmai munkát a Vásárhelyi Televízió élére kerülő vezetők igyekeztek megőrizni, lehetőségük és a felmerülő igények figyelembevételével bővíteni.

1991-1996. november között Mihácz János a stúdióvezető.

1997. június -1999. márciusig Csorba Mária ügyvezető.

1999. márciustól - 2000. december Péter Árpád ügyvezető – Földvári László munkáltató.

2001. január - 2002. december. Csorba Mária ügyvezető, Tóth Andrea stúdióvezető

2003. március - 2008. április. Arany Tóth Attila ügyvezető, Tóth Andrea stúdióvezető

2008. május - Illés Béla ügyvezető - jelenleg is. Tóth Andrea stúdióvezető 2008. augusztusig.

(forrás: Csorba Mária és Tóth Attila)

25 ÉVES A VÁSÁRHELYI TELEVÍZIÓ

Országosan az elsők között, 1986 tavaszán alakult meg a Vásárhelyi Televízió. A helyi televíziózás történetébe nyerhetünk bepillantást.

Mindemellett személyes emlékek is meglevenednek a Vásárhelyi Televízió 25 évének legszebb pillanataiból.

A KEZDET ...

Az 1980-as évek közepén jártunk, s egyszerre csak korábban elképzelhetetlen vélekedések bukkantak fel, s ami sokkal fontosabb, kaptak teret a tömegtájékoztatással, s benne a helyi nyilvánosság jelentőségével kapcsolatban. Egyszerre ki lehetett mondani, hogy az embereket legalább annyira érdekli, mi történik a közvetlen környezetükben, mint amennyire fontosak számukra az „ország-világ” eseményei.

A korabeli hierarchia szerint a téma a tanács művelődésügyi osztályának hatáskörébe tartozott, a „legfelsőbb jóváhagyás” pedig a városi pártbizottságtól függött. A tanácsnál Szoboszlai Zsolt személyében (Szociológus, a rendszerváltás időszakának ismert szereplője Vásárhelyen. 1989-ben a Magyar Néppárt delegátusaként részt vett az országos Ellenzéki Kerekasztal és a Nemzeti Kerekasztal munkájában. Ma Szolnokon él és dolgozik.) volt kezdeményező-támogatója a helyi televíziózás kialakításának. A műfajjal kapcsolatban senki nem rendelkezett megfelelő ismeretekkel a városban, ezért engem kértek fel, mint a megyei napilap újságíróját, hogy vegyek részt a Magyar Televízió által szervezett képzéseken. Örömmel vállaltam, s azonnal bele is szerettem az új médiumba. Budapesten az MTV legjobb szakemberei – Peták István, Horváth János, a legendás Déri János - foglalkoztak velünk, közvetítették számunkra a szakma alapjait és a helyi televíziózás speciális szabályait. Megismerkedtünk azokkal a kollégákkal, akik már lakóhelyükön működtették a helyi tévéket, kialakult egy kitűnő csapat, tagjai – ha az ország különböző pontjain dolgoztak is -, bármikor készségesen segítettek egymást. Dunaújváros, Kecskemét, Tatabánya, Miskolc működtek már, mint „út-törők”, de Hódmezővásárhely is benne volt az első 12 VTV-ben.

A legelső feladat 1986-ban a helyi csapat létrehozása lett. A szerkesztői, riporteri feladatkör természetesen új újságírókra szabott munka volt. A műfaj speciális tevékenységeihez, az operátori és az összes műszaki feladathoz azonban már egészen más volt a „merítési” lehetőség. Röntgen asszisztentstól a főiskolán dolgozó műszakiakon át (Az intézménynek már akkor megvolt az az U-matic alapttechnikája, amely rendszerre később a VTV működése épült. Az első adásokat az ő kamerájukkal és berendezéseik-

kel készítettük.) az akkori megyei napilap fotóriporteréig szélesedett a kör, amelyből végül sikerült összeállítani a gárdát. Életem nagy ajándékának tartom, hogy részem lehetett kiválasztásukban, később pedig, hogy a munkatársuk lehettem... Igazi közösség alakult ki, érdeklődő, többségében tehetséges, „romlatlan” jellemű, önzetlenül dolgozó emberekből, főként fiatalokból. Mindenki, minden feladatot szívesen végzett, a szerkesztő ugyanúgy részt vett a fizikai munkában, mint a technikai munkatársak. Az eredmény, a siker volt a fontos, valamennyien ehhez akartunk hozzájárulni. Induláskor a Szegedi Körzeti Stúdióból Fodor Dezső operatortól és Váraljai Dénes műszaki vezetőtől kaptunk segítséget. A legelső adást 1986. május 5-én sugároztuk felvételtől.

POLITIKAI KÖRNYEZET

A korszak jellemzőiről már esett szó. Csizmadia Sándorné dr., tanácselnök számtalanszor célpontja, szenvedő alanya lett az egyes műsoroknak, mégis támogatta, ha kellett védte a helyi televíziót. Ha a médiumok kritikai hangvételét és a mindenkor hatalom viszonyát nézzük az eltelt negyedszázad alatt, akkor tudjuk igazán értékelni, mit is jelenthetett ez. Nem gördített akadályokat a pártbizottság sem, bár a cenzúrához, a konzerv adások előzetes megtekintéséhez ragaszkodtak.

Kritikus pillanatok? Az egyik például az MDF helyi csoportjának bemutatása volt. Úgy emlékszem, ebben nem sok helyi tv előzött meg bennünket az országban. Engedélyt nem kértünk rá, mert természetesen nem kaptunk volna. Emlékezetem szerint ez az anyag „előzetes mozizás” nélkül került adásba... Egy másik esetben Nyíregyházán, az országos televíziós fesztiválon nyert első díjat az „Esti dal” című film – Korom András, Markos András munkája -, amelyet addig fiókban rejtegettünk. Országos visszhangja lett, hiszen tabunak számító témával, a cigánykérdéssel foglalkozott. Az országos nyilvánosság persze védeltséget adott, de városon belül igen nagy botrány kerekedett a filmből. Így nyert megerősítést, hogy nagyon is valós problémára bukkantak a kollégák.

A műsor eleinte az aktuális események rögzítéséből állt, elejétől fogva törekedtünk rá, hogy dokumentáljuk, mi történik a városban. Hódmezővásárhely gazdag történelmi múltja, kulturális értékei azonban kezdet-

től fogva sarkalltak arra, hogy a múltat és a jelent egyaránt bemutassuk. Hamarosan körvonalazódtak a rovatok, s elindultak a különböző tematikájú állandó műsorok. (Városvédő műsor, Ifjúsági Magazin, Kulturális Magazin és számtalan egyéb) Igyekeztünk lehetőséget adni arra, hogy minden értelmes ötlet, kezdeményezés lehetőséget kapjon a megvalósulásra.

A televízió első 5 évére igazán nem a gyermekcipőben járás volt a jellemző. A romániai forradalom 1989. decemberében közvetlen közelről érintette Vásárhelyt – Tóth Sándor tragikus halála miatt. Rendkívüli, élő adásban számoltunk be erről, még a Hódtó u. 4. szám alatti stúdióból. Nem mindennapi teljesítmény volt ez az akkori technikai adottságok mellett. Kideríthetetlen, hányan látták ezt akkor, de ma is tanulságos lehet megnézni a felvételt, hiszen minden adást archiváltunk. A másik „mély víz” az 1990-es választási kampányokban való helytállás volt. Minden párt „kampányfilmjét” elkészítettük, s minden szakirodalom nélkül (akkor még választási kódex sem volt), szigorúan koncentrálni, tisztán hitű igazságérzettel igyekeztünk bemutatni az országos és a helyi politikai pozíciókat aspiránsait.

Számomra ekkor és később is az volt a legszebb, hogy a munkában résztvevő fiatalok – tehetségük mellett – hihetetlenül igényesek voltak, az anyagokat hosszasan alakították, csiszolták. Szakmai tapasztalatuk alig volt, de folyamatosan képezték magukat, és ösztönösen érezték, hogy csak ahhoz szabad az embernek a nevét adni, amit később is vállalni lehet. Ennek eredményeként díjak, elismerések sorát kapta a VTV.

Ezek közül kettőhöz kötődök a legszorosabban. Erdélyben járva készítettük el barátaimmal (Sebők Péter, Kiss Mihály, Baricsa Katalin) az „Ünnep Torockón” című filmet, amely 1993-ban Szekszárdon, az országos filmszemle fődíját kapta. Kusztyos Endre festőművész-grafikusról 1995-ben forgattunk portréfilmet. Az első munkát a Magyar Televízió, a másodikat a Duna-TV mutatta be. Itt jegyzem meg, hogy az MTV híradójában többször szerepeltünk vásárhelyi anyagokkal – operatőr társaim Sebők Péter, illetve Kovács László voltak.

Legkedvesebb munkaterületem, műsorom a Vásárhelyi Műhely, a Vásárhelyi Televízió Kulturális folyóirata alcímű magazin volt, amely 1992 januárjában indult és 1997-ig működött havi rendszerességgel. A szignált Tóth Attila alkotta meg, s a továbbiakban egy-egy általa rendezett kisfilmmel, összeállítással szerepelt benne. A magazint egyébként többnyire Sebők Péterrel ketten készítettük az akkor már műszaki vezetőként dolgozó Kovács László segítségével.

A Műhely 5 éve alatt állandó rovatokba csoportosította témáit: „Anno...” – évfordulókról, Tallózó – könyvismertetés, Tea-délután - beszélgetés érdekes témákról, érdekes emberekkel, Tudni illik – tréfás illemtan, Barangolás – összeállítás a környék figyelemre méltó közgyűteményeiről, stb. Portréfilmek készültek a város kulturális életének jeles szereplőiről, képzőművészekről, zeneművészekről, színészekről. Nagy-nagy szerencsémnek tartom, hogy e munka során filmet készíthettünk többek között Szabó Ivánról, Fekete Jánosról, Fodor Józsefről az akkor élők közül, hónapokig dolgoztunk a Kohán Györgyről szóló kétrészes filmen, emléket állítottunk Lontai Margitnak, Galyasi Miklósnak, elsőként tudósíthattunk a Tornyai festmény-lelet megtalálásáról és feldolgozásáról.

Személy szerinti emlékezetes találkozásaim: Perczel Zita, Nagy Gáspár, dr. Habsburg Ottó.

Ennek a munkának a „kitüntetési” között tartom számon például Szent Tibor, Kőszegfalvi Ferenc, Herczeg Mihály, Lelkes István, Kárász József együttműködő segítségét, megtisztelő barátságukat.

Meghatározó élményem lett a Szent István templomból 1995-ben közvetített éjféli mise. Élő közvetítés volt, külső (szegedi) technikai segítséggel, de az alapot a helyi stáb munkája biztosította.

Szívesen emlékszem vissza a későbbiekben, 1996-97-ben készített élő stúdiómunkákra, s ezek közül zenei kísérleteinkre. Borsos Annamária és barátai címmel élt meg néhány adást az a magazin, amelyben zenészek, zenetanárok beszélgettek, muzsikáltak egy könnyed műsor keretében.

MUNKATÁRSÁK

Néhány név a teljesség igénye nélkül, akik az általam a VTV-nél (szerkesztőként, stúdióvezetőként, felelős szerkesztőként) megélt 12 év alatt személyiségükkel, tehetségükkel maradandó nyomot hagytak: Kovács László: Kezdetben műszaki mindegyes, operatőr, technikus, vágó, műszaki vezető. Nyitottsága, kreativitása sok kezdeti nehézségen segítette át ügyünket. Később, a számítógép napi munkaeszközzé válásakor az ő tapasztalatára építettünk. Minden mókára, kalandra kapható, segítőkész embernek ismertem meg.

Tóth Ferenc: A főiskola alkalmazottjaként kerültünk vele kapcsolatba. Az egyik legkreatívabb embere lett a VTV-nek, tehetsége operatőri munkájáért versengtek a szerkesztők. Színvonalas, elismert munkák sorának operatőre lett.

Sebők Péter: Érettségi, majd katonaság utáni „csellengő” ifjúként bukkant fel. VHS kamerával készített már felvételeket, de távlati céljai között bizonyosan nem

szerepelt ez a műfaj. Néhány év alatt ő lett a VTV vezető operatőre. Nem csak képi látásmódja, technikai tudása fejlődött, hanem szívacsként gyűjtött-épített magába minden értéket, ismeretet, szépséget, amit csak egy fiatal ember meglátni és feldolgozni képes. A témával azonosulni tudó, együtt gondolkodó-szerkesztő munkatársként minden valamirevaló produkcióban dolgozott, az Ünnep Torockón filmben két operatőr munkáját végezte el – az eredmény ismert. Rendező, szerkesztő is lehetett volna, de ő a kamerát választotta. Ma a Magyar Televízió megbecsült operatőre, akinek nevét örömmel fedezhetjük fel a kvalitásos műsorok, közvetített művészeti események stáblistájában. Kivételes igazságérzetét, emberségét máig emlegetem, ha munkáról, közösségről esik szó.

Tóth Attila: A Bethlen Gábor Gimnázium diákjaként ismertük meg, mint tehetséges amatőrfilmes. A „legenda” szerint a Bethlen Gábor Gimnázium ballagó diákjai az Ipoly utcai virágkertészetbe mentek május 5-én segíteni, hogy az iskola díszítéséhez szükséges virágot megkapják. Erről a munkáról lógott el Tóth Attila, az amatőr filmes diák, hogy a Vásárhelyi Televízió első adásának vetítésénél ott lehessen. Ettől az időtől kezdve – bár közben elvégezte a főiskolát – már csak a televízió, illetve a film érdekelt. Ontotta a jobbnál jobb ötleteket, forgatókönyveket írt – és forgatott. Művészfilmjei, amelyek később, amikor már hivatalosan is a munkatársunk lett, először az alkotótársakat ragadták magukkal, azután a szűkebb-tágabb nézőközönséget. Geg-jeire még mindig emlékeznek mindazok, akik a VTV „hősorát” felidézik. Többnyire Tóth Ferencsel és Sebők Péterrel dolgoztak együtt, az pedig város-szerte nagy kitüntetésnek számított, ha felkért valakit az említett filmekben való szereplésre. [...] Még néhány név a kezdő évtizedből, akik nélkül nem teljes az emlékezés: Óré Istvánné, Korom András, Gulyás Márta, Pintér József, Markos András, Bende Gyöngyi, Kocsis László, Gráf Mirtill, Baricsa Katalin, Bajnócziné Rác Éva, Kőszegfalvi Mónika. István Attila, a gyártásvezetők „gyöngye”.

És még valami, amire jó visszaemlékezni: a széles körű támogatás – civilektől. Mert az élő adások elindulásakor minden segítség-re szükségünk volt. Egyik pedagógus barátunk mesét mondott a gyermekeknek, mások előadást tartottak saját szakterületük érdekes témáiból, zenéltek, rajzoltak, a kozmetikus, a fodrász jött, és önzetlenül dolgozott adások előtt és alatt.

Nem hiszem, sőt biztosan tudom, hogy mindez nem a megszépítő időbeli távolság miatt szép ma is.

Küzdelmes, de gyönyörű időszak volt, amelyre azzal a kellemes érzéssel gondolhatunk vissza mi, akik részt vehettünk benne, hogy elkezdtünk, létrehozunk valamit. Talán valami maradandót...”

Királyhegyi Ottília